

2 karhun kaatoa Kanadassa

Kirjoittanut: Harri Matikainen

9 – 21.9.1998 karhujahdissa Timminsissä Ontarion osavaltiossa Kanadassa

Seitsemän iltaa olen istunut useassa eri tornissa ja melkein päässyt näkemään karhun. Matti Lautamäki, ”karhu-Matti” ampui ensimmäisenä iltana liki satakiloisen uroskarhun ja minulla enää pari päivää jäljellä yrittää täyttää omaa lupaani. Tässä paikassa, jossa nyt istun, on karhu vierailut neljänä päivänä, joten toiveet on korkealla. Olen valmistautunut todella hyvin tulevaa iltaa varten. Kun vielä edellisenä yönä kaadoin karhun unessani ja nyt päälläni on karhuvillapaita, pitäisi karmat olla kohdallaan.

Säpsähtelen oravien ja pyiden räpistelyyn, kuten jokaisena aikaisempana iltanakin. Kelloa ei matkassa ole, mutta aurinko punaa puun latvoja yhä ylempää. ”Eikö vieläkään”, tuskastun ja kiroan huonoa tuuriani. Alkuviikosta kuuntelin toista tuntia kookkaan karhun ryskettä ja lähestymistä syötille toisessa paikassa ja karhun päästessä jo tornini taakse, jotkut idiöt.. päräyttivät paikalle rasseillaan. Vauhdikas oli karhu pako tiheikköön.

Pääni liikkuu kuin pöllöllä, kun peilaan etumaastoa. Olen laittanut haisevaa lihaa jopa torniin, ettei tuoksuni leijailisi karhun herkkään nenään. Oma nenäni saa tosin tuulen pyöriessä tuntea huikaisevia tuoksuja karpäsiä kuhisevista lihapaloista. Kestän kyllä, tulisipa vain karhu tänä iltana.

”Karhu metsän reunassa. Kuinka ihmeessä se tuohon tuli, ilman pienintäkään ääntä”. Sydän jyskyttää kurkussa ja pelkään uloshengityksen kuuluvan karhun korviin. Nostan aseensa kohti karhua ja päätän ampua sen heti edessäni olevalle aukolle. Aurinko painuu uhkaavasti metsän taakse, ehtiikö karhu syötille ennen pimeää.

Karhu nuuhkii pöntöstä tulevia tuoksuja tovin ja lähtee varovasti lähestymään syöttiä. Sydämeni hakkaa kahtasataa, hengitys on puuskutusta ja tuhinaa. Kun nostan asetta varovasti karhua kohti ja haen eläimen kylkeä ristikkoon, katoaa kookas eläin kuin maan alle. Haen kiikarin ristikkoon mustaa turkkia, mutta missään ei näy vilahdustakaan. Ase

pysyy, ihmeellistä kyllä, vakaana käsissäni. Pystyn ampumaan karhun käsivaralta, vaikka pulssi takoo jumputijumputi tauotta.

”Minne ihmeeseen iso eläin pystyi katoamaan”. Näinkö sittenkin se kuuli minun huohotuksen ja luikahti ryteikköön takaisin.

Lasken painavan kiväärin alas, kun huomaankin karhun olevan jo syöttipöntön takana. ”Kuinka se tuohon tuli”. Varovasti siirrän kivääriä kohti karhua, joka on jo aivan syötin luona. Suuri eläin on suoraan kohti minua, ei tuohon voi mitenkään ampua. Katson ristikon läpi herkeämättä, kun kuulen kovan rasahduksen karhun oikealta puolelta. Karhu valpastuu ja nostaa päätään äänen suuntaan. ”Nyt se tietenkin karkaa”, ajattelen ja siirrän tähtäimen rintaan ja puristan liipaisimesta. Huumaava jymähdys ja karhu säntää takaisin tulosuuntaan. En tuntenut järeän aseeseen potkua lainkaan ja istun edelleen tukevasti tornissa. Lataan uudelleen ja olen valmis ampumaan toisen laukauksen edessäni olevan aukon kohdalla. ”Näinkö sittenkin ammuin ali”

”Vielä muutama metri, niin päästän toisen luodin matkaan ja loppuu juoksusi” kun karhu yhtä äkkiä putoaa rähmälleen haavan rungolle.

”Se osui sittenkin”. Mielessäni kävi karhun valekuolemat, mutta pitkään en jaksanut tornissa istua. Puolen tunnin päästä tulisi säkkipimeä, joten ei kun alas katsomaan miten kävi.

Nythän vasta tärinä alkoikin. ”Olen ampunut karhun, jumankeka, olen karhunkaataja”. Maahan päästyäni hamuan käteen suuren oksan, jonka nakkaan karhua kohti.

Karhu ei liikahtakaan, vaikka oksa tömähtää persauksille. Lähestyn varovasti ase ampumavalmiina maassa makaavaa suurelta näyttävää mustaa otusta. ”Elätkös vielä” potkaisen mörköä jalkaan. Ei liikettä. Kierrän karhun pääpuolelle ja näen nyrkin mentävän reiän rinnassa. Tämä otus ei liikkuisi enää metriäkään. Laukaus oli sattunut juuri siihen mihin pidin ristikköä.

Nyt pitää saada viereisessä passissa ollut Karhu-Matti apuun ja vainaja ennen pimeää autolle. Jonkun aikaa sykyilen pimenevässä metsässä, ennen kuin saan ajatukset kasaan.

Edessä tulisi olemaan ankara ponnistus ennen kun karhu olisi tienvarressa. Hätä ja hyvä mieli kiehuvat päässä kävellessäni autolle päin. Säikähdän, kun polun alkupäässä seisoo Matti ja kysyy ammuinko karhun. Jälkeenpäin sain kuulla monet kerrat siitä minkä näköinen olin pöllähtessäni polulla Mattia vastaan ja vastannut ”p.kele ammuin”.

Kantomatkaa, kapeaa polkua pitkin oli liki puolikilometriä ja orressa keikkuva hyvästi toista sataa kiloa painava karhu pisti pohkeet lujille. Tiukkaan saimme puristaa, muutaman huilitauon kera, kunnes pääsimme autolle aivan hiestä läpimärkinä.

Autossa kertosin ainakin kymmenen kertaa tilanteen, viimeisenkin jännityksen purkautuessa. Vähän väliä täytyi pääätä kääntää nähdäkseni, ettei mörkö vain ollut tipahtanut kyydistä.

Majapaikkaan päästyämme kiskaisimme karhun taljalla roikkumaan ja filmiä paloi. Karhu-Matti taikoi jostain litraisen putelin, jonka rukiinen neste oli kuin nektaria jännittävän päivän lopuksi. Saimme viimeistään saunassa tunnelman kattoon, mutta se onkin sitten toinen tarina.

Toinen Kanadan karhu

Karhujahdissa 11 – 23.9.1999 Timminsissä

Saaliin saannin odotukset oli ryhmällämme toiveikkaat sillä edellinen metsästäjäjoukko, 5 miestä oli kaatanut 4 karhua ja oppaamme kertoman mukaan karhuja oli vierailut haaskapöntöillä tiheään tahtiin.

Itselleni ensimmäisen päivän arvonnassa sattui passi nro 4, mukavuuksiltaan paras, sillä lavalla oli oikein joustinpatja. Makailemaan en tosin ryhtynyt, vaan parempi ampuma-asento löytyi istuen. Suuria paineita karhunkaatoon itselläni ei ollut, sillä alla oli viikkoa aikaisemmin karhunkaato Venäjältä. Aunuksesta ammuin LK-Erän vieraana 160 kg:n uroskarhun.

Opas vei meidät passeihin iltapäivän käytyä klo neljän tienoille ja lakien mukaan saisimme istua aseensa kanssa tornissa puoli tuntia auringonlaskun jälkeen eli alas olisi tultava klo

20.20. Sovimme että jokainen metsästää kahtena päivänä samalla lavalla ja sitten suoritetaan uusi arvonta.

Alkuun ei mitään tapahtunut, sain katsella Tikun ja Takun uurastusta talvivarastojen täydentämiseksi. Hieman kuuden jälkeen kuului tiheiköstä oksan katkeamisääni. Kokemuksesta tiesin äänen aiheuttajaksi karhun ja metsästys sai uutta kipinää.

Tuskastuttavan hitaasti karhu liikkui lähestyen luovimalla syöttipönttöä. Ilta tummui nopeammin ja viimeinen rasahdus kuului ainoastaan muutaman kymmenen metrin päästä lavaa, mutta tiheiköstä näkymättömissä ja lähes pimeässä. Niin siinä sitten kävi että pimeys ehti pöntölle ennen karhua.

Illan saldo ei muilla jahtimiehillä ollut sen parempi. Susilauman ulvonta antoi kuitenkin hieman lisäväriä jahti-tapahtumalle.

Seuraava päivä oli kaikissa passeissa hiljainen, mutta kolmannen päivän passien arvonnassa sain lavan nro 5, eli saman mistä viime syksynä kaadoin ensimmäisen mustakarhuni. Valmistauduin perinteisin rituaalein, eli sama karhuvillapaita päällä istuin neljän aikaan lavalla.

Parituntinen meni muistellessa viime syksyn tilanteita ja kuunnellessa luonnon ääniä.

Pyyt ja oravat rapistelivat tuttuun tapansa, kunnes hieman ennen kahdeksaa joukkoon tuli uusi ääni. Vasemmalla katkesi oksa varsin lähellä syöttipönttöä. Sitten kuului aluskasvillisuuden kahinaa ja kohta mustakarhu ilmestyi syöttipöntölle. Karhu ei ollut hirveän iso, 1,5 -vuotias erauspentu ja mietin jätänkö ampumatta. Jonkin aikaa pähkäilin tilannetta ja kun karhu kääntyi kulkemaan kohti lavaani päätös laukaisusta syntyi. Sen verran kokoa ja näköä eläimessä kuitenkin oli.

Sakon .375 H&H mag. lähetti kuulan tähdättyyn kohtaan ja niin kolmas karhunkaatonni sai sinetin.

Viereisessä passissa istunut Pekka Kankkunen oli kuullut paukun ja yhdessä kannoimme

kauniskarvaisen uroskarhun tien varteen. Perinteiden mukaan peijasimme kontion Matin lahtivajassa laadukkaalla ruisviskillä, Pekan päästellessä turkkia karhun päältä.